

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové rozhodl v právní věci v právní věci žalobců: **a) Ing. M. B., b) Ing. L. B.**, oba zastoupení JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D. advokátem v Praze 1, V Jirchářích 148/4, **za účasti:** EKOSPOL a.s., IČO: 639 99 854, se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 747/19, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného Prahy č. j. MHMP 1022100/2009/DOP-01/Je ze dne 3. 2. 2010,

T a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1022100/2009/DOP-01/Je, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 30.150 Kč k rukám zástupce JUDr. Tomáše Těmína, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se včas podanou žalobou dne 22. 3. 2010 domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. MHMP 1022100/2009/DOP-01/Je ze dne 3. 2. 2010, kterým bylo ve výroku IV. zamítnuto jako nepřípustné společné odvolání Ing. M. B., nar. X, a Ing. L. B., nar. X, proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19, odbor výstavby – stavební úřad, č. j. P19 6231/2009-OV/N ze dne 24. 8. 2009, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Viladomy U Vinořského zámku“ objekt: Komunikace k bytovým domům.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 19, odboru výstavby, ze dne 24. 8. 2009, č. j. P19 6231/2009-OV/N, sp. zn. UMC P19 830/2009 bylo vydáno povolení provedení stavby „Viladomy u Vinořského zámku“ objekt: Komunikace k bytovým domům na pozemcích č. parc. 1577/12, 1580/3 a 278 v kat. území Vinoř, obec Praha, při ulici Semtínská v Praze 9.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 19, odboru výstavby, ze dne 8. 9. 2009, č. j. P19 6156/2009-OV/B, sp. zn. UMC P19 894/2009 bylo vydáno povolení provedení stavby „Bytové domy včetně zařízení staveniště – Viladomy u Vinořského zámku“ na pozemcích č. parc. 278, 1577/12 a 1580/3 v kat. území Vinoř. Územní řízení bylo započato dne 13. 10. 2008 a řešilo umístění tří bytových domů s 58 byty, označovaných jako A1, A2 a B. Bytový dům B měl být situován tak, že severovýchodní strana třípatrového domu se zvýšeným přízemím a celkovou výškou 11,8 m bude vzdálena 10,2 m od jihozápadního rohu stávajícího bytového domu č. p. 783 v ulici Semtínská (dům, kde je umístěn byt žalobců). Bytový dům B je dále umístěn cca 1 m od pozemku ve spoluvlastnictví. Účastníkem řízení o umístění stavby byla developerská společnost Vinořská a.s., která v té době vlastnila většinu bytů těsně před jejich dokončením. Žalobci nabyli vlastnické právo k bytu teprve v roce 2009, právní účinky vkladu nastaly ke dni 25. 3. 2009.

Žalobci a další odvolatelé v odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19, odbor výstavby – stavební úřad, č. j. P19 6231/2009-OV/N ze dne 24. 8. 2009, tvrdili, že v době zahájení stavebního řízení a vydání stavebního povolení byli účastníky řízení, a to z důvodu vlastnictví bytové jednotky v budově č. p. 783 a podílovými spoluvlastníky pozemku parc. č. 1577/161, a že tyto nemovitosti bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 1577/12, a že předmětnou stavbou budou výrazně dotčena vlastnická práva účastníků řízení. Stavební úřad odvolatele jako účastníky řízení opomenul a nedoručil jim ani oznámení o zahájení řízení, ani rozhodnutí o vydání stavebního povolení.

Žalobci napadli obě rozhodnutí stavebního úřadu neúspěšnými odvoláními a posléze i žalobami u zdejšího soudu, přičemž žaloba ve věci vydání povolení provedení stavby „Bytové domy včetně zařízení staveniště – Viladomy u Vinořského zámku“ na pozemcích č. parc. 278, 1577/12 a 1580/3 v k. ú. Vinoř, byla Městským soudem v Praze již zamítnuta rozsudkem sp. zn. 9A 125/2010, který nabyl právní moci dne 19. 11. 2012. Dne 15. 11. 2012 byla podána kasační stížnost a věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu.

V inkriminované věci bylo rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy č. j. MHMP 1022100/2009/DOP-01/Je ze dne 3. 2. 2010, zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobců a dalších odvolatelů proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19, odbor výstavby – stavební úřad, č. j. P19 6231/2009-OV/N ze dne 24. 8. 2009, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu „Viladomy U Vinořského zámku“ objekt: Komunikace k bytovým domům.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle něhož účastníkem stavebního řízení je pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.

Přímé dotčení vlastnických práv je třeba vykládat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný uvedl, že odvolatelé svá tvrzení vzniku hluku a prašnosti nedokládají žádnými konkrétními údaji a účastenství v předmětném stavebním řízení se domáhají pouze z titulu vlastnického práva k bytové jednotce a spoluvlastnického práva k pozemku.

Žalovaný poukázal na to, že Hygienická stanice hl. m. Prahy vydala dne 29. 4. 2009 pod č. j. S.HK/1021/21972/09 souhlasné stanovisko s projektovou dokumentací povolované stavby, v němž konstatuje, že zpracovatel hlukové studie garantuje, že novou výstavbou a

jejím provozem nedojde k překročení hlukových limitů stanovených v souladu s nařízením vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dále poukázal na to, že souhlasné stanovisko z hlediska ochrany ovzduší vydal rovněž odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 19, a to dne 6. 5. 2009 pod č. j. P19 3265/2009.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu rovněž zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Nicméně neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, a proto neposuzoval nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Žalobci se svým podáním domáhali zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, když podle jejich názoru absentuje minimálně jedna strana rozhodnutí. Žalobci nesouhlasili se závěrem žalovaného, že podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona nejsou účastníky řízení.

Namítali, že stavebník vyřešil urbanistický areál tak, že není průjezdný a veškerá doprava musí procházet pouze plánovanou komunikací přímo pod okny domu č. p. 783 a bytu žalobců. Vzdálenost této komunikace má být cca 10 m od obvodové zdi domu č. p. 783 a přímo se dotýká hranice pozemku 1577/161, k němuž má rovněž těsně přiléhat pět parkovacích míst.

Žalobci dále namítali, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19, odboru výstavby, ze dne 24. 8. 2009, č. j. P19 6231/2009-OV/N, sp. zn. UMC P19 830/2009, jímž bylo vydáno povolení provedení stavby „Viladomy u Vinořského zámku“ objekt: Komunikace k bytovým domům, je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť nesplňuje náležitosti § 68 správního řádu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 15. 1. 2013 a dne 19. 6. 2014, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto ji zamítnul rozsudkem ze dne 15. ledna 2013, č. j. 8 A 68/2010 – 102.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobců a rozsudkem ze dne 14. února 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. ledna 2013, č. j. 8 A 68/2010 – 102, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť Městský soud v Praze měl nesprávně vyložit ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, což má za následek významné zkrácení práv žalobců. Z dikce ust. § 109 odst. 1 písm. e)

stavebního zákona, jakož i citované judikatury nelze dovodit, že by dotčení na právech mělo být ovlivněno délkou společné hranice pozemků.

Podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění platném do 31. 12. 2012, účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 6/2011-347 taxativní výčet účastníků stavebního řízení obsažený v § 109 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 má za následek vyloučení obecné definice účastníků řízení obsažené v § 27 správního řádu. Nemá však za následek vyloučení zvláštních ustanovení o účastenství v řízení, která nejsou v přímém rozporu s definicí účastníků stavebního řízení. Ustanovení § 109 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 a § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je proto možné aplikovat souběžně. Souhlas orgánu státní správy lesů s dotčením pozemků v ochranném pásmu lesa (§ 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích) je nezbytným podkladem stavebního řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem o lesích. Nestačí, byl-li souhlas udělen již pro účely územního řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 10/2013 – 58 konstatoval, že spornou je v dané věci otázka účastenství stěžovatelů v řízení o povolení stavby komunikace. Stěžovatelé tvrdí, že splňují všechny podmínky vymezené v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a mělo s nimi být jednáno jako s účastníky řízení, zatímco správní orgány a městský soud dospěly k opačnému závěru. Podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že účastníkem stavebního řízení může být vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, existuje-li možnost přímého dotčení jeho vlastnického práva navrhovanou stavbou. Stavební zákon podmínil účastenství ve stavebním řízení splněním dvou podmínek, které musí být splněny současně. První podmínkou je vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby na něm a druhou podmínkou možnost přímého dotčení jeho vlastnické práva navrhovanou stavbou.

Pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Může se jednat např. o dotčení imisemi ve smyslu ust. § 127 odst. 1 o. z. z roku 1964, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod. Obdobně jsou imise upraveny i v ust. § 1013 zákona č. 89/2012 Sb. K možnému dotčení hlukem, na který stěžovatelé v řízení výslovně poukazovali, lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126 nebo ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, ve kterém se uvádí, že „Dle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný, resp. primárně stavební úřad pochybil, vycházel-li pouze a výlučně z toho, že v místě nemovitosti stěžovatele nebudou překročeny stanovené limity hluku, neboť není pochyb o tom, že dojde ke zvýšení hluku v okolí stavby obecně, byť by jeho hladina nedosahovala ještě přípustného mezního limitu.“

Pojmem „sousední pozemek“, resp. „stavba na sousedním pozemku“ se rovněž judikatura opakovaně zabývala. Zmínit je třeba primárně náleze ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 (publ. pod č. 96/2000 Sb.), kterým Ústavní soud zrušil ust. § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož pojmem „sousední pozemky a stavby

na nich, se rozumí pozemky, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem správního řízení vedeného podle tohoto zákona, a stavby na těchto pozemcích.“ V praxi totiž často docházelo k tomu, že investor před zahájením stavebního řízení odprodal okrajové části pozemku, na němž hodlal postavit stavbu, spřízněnému subjektu, který pak proti stavebnímu řízení nikterak neprotestoval, přičemž vlastníci navazujících pozemků a staveb na nich se již účinně nemohli bránit proti dotčení na svých právech. Ústavní soud v odůvodnění nálezu uvedl, že „Napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem "soused" přímo v zákoně, bere správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných, jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické (čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 11 Listiny). To, že je možno takovou osobu přizvat k řízení (nikoliv však jako účastníka) podle § 59 odst. 3 stavebního zákona, je nedostatečné, neboť s ohledem na dikci § 250 odst. 2 o. s. ř. vyřazuje napadené ustanovení takovou osobu z práva obrátit se na nezávislý soud. V tomto smyslu tedy je napadené ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona zcela evidentně v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť z práva na přístup k soudu a soudní ochranu vylučuje toho, kdo nejen tvrdí, že může být správním rozhodnutím dotčen ve svých právech, ale kde takové dotčení může být zcela zřejmé. Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, "až kam" – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“

Také z navazující judikatury Ústavního soudu vyplývá, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, vzdálenější sousedi mohou být účastníky těchto řízení s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04).

Z výše uvedeného tedy plyne nutnost extenzivního nahlížení na dotčení vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm, který může být dotčen mimo jiné imisemi, tedy např. hlukem či prachem ze stavby.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 byl účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, mohlo-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.

Teprve s účinností od 1. 1. 2013 (tj. po rozhodování správních orgánů v dané věci) došlo ke změně citovaného ustanovení, které nyní stanoví, že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Teprve od 1. 1. 2013 tedy může přímé dotčení vlastníka spočívat pouze v „provádění stavby“, nikoliv v „dotčení stavbou“. Před tímto datem mohlo docházet k dotčení „stavbou“. Stavební zákon přitom stavbu nedefinoval jako činnost, nýbrž jako výsledek této činnosti. Podle ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona se totiž stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Lze tedy s ohledem na výše uvedené dospět k závěru, že k dotčení vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm mohlo podle právní úpravy platné a účinné v době rozhodování správních orgánů docházet nejen samotnou (vý)stavbou, ale i jejími důsledky, resp. užíváním stavby.

V daném případě tedy k dotčení stěžovatelů ve smyslu ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona mohlo dojít jak stavební činností při realizaci stavby komunikace, tak i jejím budoucím užíváním. Stěžovatelé proto mohli být dotčeni na svých právech nejen hlukem a prachem z výstavby komunikace, nýbrž i hlukem a prachem z následného užívání komunikace.

Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku č. j. č. j. 6 As 10/2013 – 58.

Žalobci v podané žalobě obdobně jako v podaném odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19, odboru výstavby, ze dne 24. 8. 2009, č. j. P19 6231/2009-OV/N, sp. zn. UMC P19 830/2009 bylo vydáno povolení provedení stavby „Viladomy u Vinořského zámku“ objekt: Komunikace k bytovým domům, uplatnili námitky proti tomuto rozhodnutí. Soud se však mohl zabývat pouze námitkami směřujícími k obsahu žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3. 2. 2010.

Městský soud v Praze se tedy zabýval námitkou o nedostatečném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce, zda navrhovanou stavbou mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo žalobců a zda je tak nutné je považovat za účastníky stavebního řízení ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení je účastníkem stavebního řízení také vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Sousedství s pozemkem, na němž se nachází povolovaná stavba, je tedy pouze jednou z podmínek pro účastenství ve stavebním řízení, což platí i v případě mezujících pozemků. Další zákonný předpoklad představuje přímé dotčení vlastnického práva navrhovanou stavbou. Pouze při splnění těchto dvou kumulativně stanovených podmínek se tedy určitá osoba stává účastníkem stavebního řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

V inkriminované věci nebylo se žalobci jednáno jako s účastníky stavebního řízení, neboť si stavební úřad učinil úsudek o tom, že podmínky uvedené v § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona nesplňují. Žalobci se o existenci tohoto řízení dozvěděli až po vydání stavebního povolení, avšak v odvolání proti němu jen velmi obecně namítli, že jsou opomenutými účastníky stavebního řízení, aniž uvedli jakoukoliv skutečnost, z níž by vyplývalo přímé dotčení na jejich vlastnickém právu navrhovanou stavbou. Žalovaný proto s touto nekonkrétní odvolací námitkou naložil poněkud obecnějším způsobem, avšak i přesto jím provedené posouzení přímého dotčení vlastnického práva žalobců nelze považovat za nedostatečné nebo nesprávné.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zrekapituloval odvolací námitky obsahově identicky uplatněné všemi odvolateli. Všichni odvolatelé tvrdili, že byli účastníky inkriminovaného stavebního řízení z důvodu vlastnictví bytové jednotky v budově č. p. 783 a podílového spoluvlastnictví pozemku parc. č. 1577/161. Shodně tvrdili, že stavbou budou dotčena jejich vlastnická práva, dojde k citelnému zásahu do pohody bydlení z důvodu vzniklého hluku a prašnosti ze stavby. Tvrdili, že je stavební úřad ignoroval jako účastníky řízení, a že prvostupňové rozhodnutí nemá náležitosti ustanovení § 68 správního řádu.

Žalovaný z úřední povinnosti nad rámec odvolacích námitek hodnotil v odůvodnění rozhodnutí o odvolání právě ty okolnosti, z nichž lze nejčastěji dovodit přímé dotčení na právech, tj. souhlasné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 29. 4. 2009, č. j. S.HK/1021/21972/09, s projektovou dokumentací povolované stavby, v němž konstatuje, že

zpracovatel hlukové studie garantuje, že novou výstavbou a jejím provozem nedojde k překročení hlukových limitů stanovených v souladu s nařízením vlády č. 148/2006 Sb., jakož i souhlasné stanovisko prostředí Úřadu městské části Praha 19, odbor životního prostředí, ze dne 6. 5. 2009, č. j. P19 3265/2009, z hlediska ochrany ovzduší. Proto mu vzhledem k obecnosti odvolacích námitek nelze vytýkat, že se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval dalšími skutečnostmi, které by mohly svědčit o přímém dotčení vlastnického práva k navrhované stavbě, a to zvláště za situace, kdy takový zásah do právní sféry žalobců nebyl z obsahu správního spisu patrný. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy nutné pokládat za přezkoumatelné. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů musel žalobní námitku odmítnout jako neodůvodněnou a přiklonit se k závěru žalovaného, že přímé dotčení vlastnického práva stěžovatelů povolovanou stavbou nepřichází v dané věci v úvahu.

V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 6/2011-347 správní orgány vyžádaly souhlas orgánů ochrany životního prostředí zvláště pro probíhající stavební řízení, vědomy si skutečnosti, že nestačí, byl-li souhlas udělen již pro účely územního řízení.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 19, odboru výstavby, ze dne 24. 8. 2009, č. j. P19 6231/2009-OV/N, bylo osobě zúčastněné vydáno stavební povolení pro předmětnou stavbu komunikace. Tento správní orgán se žalobci jako s účastníky řízení nejednal. Proti tomuto stavebnímu povolení podali žalobci odvolání, v němž mj. namítali, že s nimi mělo být jednáno jako s účastníky řízení, protože jsou spoluvlastníci bytové jednotky v budově č. p. 783 a podíloví spoluvlastníci pozemku p. č. 1577/161 v k. ú. Vinoř (právní účinky vkladu k označeným nemovitostem nastaly ke dni 25. 3. 2009). Tyto nemovitosti bezprostředně sousedí s pozemkem, na němž má být realizována stavba komunikace (p. č. 1577/12 v k. ú. Vinoř). Stavbou budou výrazně dotčena jejich vlastnická práva, neboť dojde k zásahu do pohody bydlení z důvodu hlučnosti a prašnosti ze stavby.

V inkriminované věci byli žalobci podílovými spoluvlastníky pozemku, na němž stojí bytový dům, a v němž bydlí. Tento pozemek se i podle Nejvyššího správního soudu částečně (okrajově) dotýká pozemku, na kterém mj. měla proběhnout výstavba předmětné komunikace. Podle stavebního povolení měla komunikace sloužit jako přístupová komunikace k dalším bytovým domům, v nichž má být několik desítek bytů, které mají být umístěny za domem, ve kterém bydlí žalobci. Komunikace k těmto domům měla být napojena na komunikaci, která vede bezprostředně před vchodem do domu, v němž žalobci bydlí, a následně měla dům obtáčet těsně kolem pozemku v podílovém spoluvlastnictví žalobců.

Za tohoto skutkového stavu měli být žalobci jednoznačně účastníky předmětného stavebního řízení, neboť splňovali obě podmínky stanovené v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tj. byli vlastníky sousedního pozemku a stavby na něm a oprávněně tvrdili své dotčení na právech předmětnou stavbou z důvodu hlučnosti a prašnosti ze stavby. Každá stavba s sebou nese riziko hluku či prachu. To platí tím spíše, pokud se jedná o stavbu komunikace postavenou v těsné blízkosti bytového domu, ve kterém žalobci bydlí, resp. o stavbu přímo se dotýkající pozemku v jejich spoluvlastnictví. Podle Nejvyššího správního soudu proto mohlo v daném případě dojít k dotčení vlastnického práva stěžovatelů hlukem či prachem.

Žalovaný správní orgán v inkriminované věci pochybil, když s žalobci jako účastníky řízení nejednal.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobci měli ve věci plný úspěch a měli proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili. Ve svém podání dne 31. 3. 2014 žalobci požadovali náhradu nákladů ve výši 33.570 Kč, když požadovali náhradu za uhrazení soudního poplatku ve výši 13.000 Kč a za pět úkonů právní služby. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 12.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby, (když ze soudního spisu ověřil, že žalobci soudní poplatek z podané žaloby zaplatili pouze ve výši 2.000 Kč), a kasační stížnosti, dále potom náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom tři úkony podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. podání kasační stížnosti a 2x účast při jednání, a 3.100 Kč a 3x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 30.150 Kč, včetně DPH 21 %. Náklady spojené s replikou žalobců nepovažoval soud za účelně vynaložené náklady, neboť ji nevyžadoval a podle § 71 odst. 2 soudního řádu správního lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.).

V Praze dne 19. června 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Brabcová